

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4853/2019
24.02.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у правној ствари тужиоца Општине Уб, коју заступа Општинско правобранилаштво Општине Уб, против туженог Предузећа за израду металних производа „Зимпа“ АД Уб, чији је пуномоћник Бранислав Поповић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 9964/18 од 22.05.2019. године, у седници одржаној 24.02.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 9964/18 од 22.05.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Убу П 113/17 од 17.10.2018 године, исправљеном решењима истог суда П 113/17 од 28.06.2019. и од 01.07.2019. године, ставом првим изреке одбијен је, као неоснован, тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди да је стекао правни основ за стицање права својине на кп.бр. .. њива 3. класе у површини од 1697 м2, кп.бр. .. пашњак 2. класе у површини од 11575 м2, кп.бр..., њива 3. класе у површини од 8.126 м2, кп.бр. ..., пашњак 2. класе у површини од 348 м2 и кп.бр. .. ливада 3. класе у површини од 25567 м2, све у укупној површини од 47.313 м2, све уписане у ЛН ..., КО ..., што је тужени дужан признати и дозволити да тужилац, на основу ове пресуде, у катастру непокретности изврши упис права својине на наведеним непокретностима. Ставом другим изреке утврђено је да је тужилац стекао правни основ за стицање права коришћења на кп.бр. .. њива 3. класе у површини од 1697 м2, кп.бр. .. пашњак 2. класе у површини од 11575 м2, кп.бр. .. њива 3. класе у површини од 8.126 м2, кп.бр. .. пашњак 2. класе у површини од 348 м2 и кп.бр. .. ливада 3. класе у површини од 25567 м2, све у укупној површини од 47.313 м2, све уписане у ЛН ..., КО ..., што је тужени дужан признати и дозволити да тужилац, на основу ове пресуде у катастру непокретности изврши упис права коришћења на наведеним непокретностима. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 70.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 9964/18 од 22.05.2019. године, жалба туженог је одбијена и првостепена пресуда потврђена у ставу другом и трећем изреке.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужени је изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, применом члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према чињеничном стању на ком је заснована побијана одлука, постојање општег интереса за експропријацију предметних парцела, уписаних у ЛН ..., КО ..., утврђено је решењем СО Уб од 03.12.1980. године, на основу кога је Секретеријат за привреду и финансије СО Уб донео решење од 06.02.1985. године, којим је утврђено да се предметне парцеле потпуно експропришу од претходних власника – физичких лица и постају друштвена својина у корист Општине Уб, а за потребе РО „Зимпа“ Уб, као крајњег корисника, у циљу проширења производног простора – фабричког круга. Овим решењем обавезани су држаоци да парцеле предају у државину крајњем кориснику, те је одређено да ће земљишно-књижни суд, на захтев корисника експропријације или ранијег сопственика, укњижити експроприсане непокретности као друштвену својину, а да ће се експроприсана непокретност предати крајњем кориснику на његов захтев, након правноснажности овог решења. Општина Уб је експроприсала и исплатила накнаду за одузето земљиште, али никада није донет акт о располагању у корист крајњег корисника, јер пресељење фабрике никада није реализовано и правни претходник туженог никада није уведен у посед ових парцела, нити је на било који други начин био фактички држалац истих. У земљишној књизи, касније у катастру непокретности извршен је упис права коришћења у корист правног претходника туженог, на основу решења о експропријацији Општине Уб.

Код овако утврђеног чињеничног стања, Врховни касациони суд налази да је побијаном одлуком, правилном применом материјалног права утврђено да је тужилац носилац права коришћења на наведеним парцелама.

Наиме, Општина Уб је извршила експропријацију и исплатила накнаду за одузето земљиште претходним власницима. У решењу о експропријацији одређено је да ће се експроприсана непокретност предати у државину крајњем кориснику – правном претходнику туженог, на његов захтев, како је то било предвиђено и чланом 31. тада важећег Закона о експропријацији („Сл. лист ФНРЈ“ бр.12/57). Међутим, како такав захтев није постављен (нема доказа о томе), и правни претходник туженог никада није уведен у посед, нити је на други начин постао фактички држалац експроприсаних непокретности, а није извршено ни проширење производног погона туженог, што значи да није реализован општи интерес и циљ ради кога је извршена експропријација, то су одузете парцеле остале у државини тужиоца, као корисника експропријације. На основу изнетог, правилно нижестепени судови закључују да решење о експропријацији представља законит правни основ за стицање права коришћења ових парцела, које су у време одузимања биле друштвена, потом државна, а сада јавна својина Републике Србије, у складу са чланом 72. Закона о јавној својини („Сл.гласник РС“ бр.72/11), а тужилац носилац права коришћења на истим парцелама, применом члана 47. Закона о средствима у својини Републике Србије („Сл. гласник РС“ бр 53/95).

Супротно наводима ревизије – чињеница да је тужени, односно његов правни претходник у јавним књигама уписан као носилац права коришћења ових парцела, није доказ да је он постао и фактички држалац истих, јер је овај упис извршен на основу решења о експропријацији, у коме је правни претходник туженог одређен као крајњи корисник експропријације, због чега само чињеница уписа - не значи и да су му одузете парцеле и предате у државину.

Приликом одлучивања Врховни касациони суд није ценио остале наводе ревизије којима се оспорава оцена изведених доказа, јер се на тај начин оспорава утврђено чињенично стање, што у поступку по ревизији није дозвољено, применом члана 407. став 1. ЗПП, осим када је првостепена одлука преиначена правноснажном пресудом, што није случај у овој правној ствари.

У складу са изнетим, а на основу члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић